

2. Kas eespool kirjeldatud riigisisised õigusnormid, nagu neid on kohaldanud Vallooni piirkond, on põhjendatud avalikust julgeolekust või muudest kaitsemeetmetest tulenevate nõuetega ja kas riigisisised õigusnormid, millele antud tõlgenduse kohaselt näevad need siduvalt ette, et sõiduki juhtimisel peab sõidukis kaasas olema sõiduki välisriigi residendist omaniku väljastatud dokument, millega antakse luba kasutada sõidukit piiratud aja jooksul isiklikuks tarbeks ja milles on märgitud kõnealuse loa kehtivusaeg, on taotletud eesmärgi saavutamiseks vajalikud või oleks eesmärki olnud võimalik saavutada ka teiste, vähem rangete ja formaalsete meetmetega?

Euroopa Liidu Kohus (kuues koda) on 10. septembril 2020 teinud järgmise määruse:

ELTL artikli 63 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mille kohaselt seal elav isik, kellele teise liikmesriigi resident on andnud talle kuuluva ja selles teises liikmesriigis registreeritud sõiduki lühiajaliselt tasuta kasutamiseks, saab tugineda erandile tema elukohaliikmesriigis kehtivast sõidukite registreerimise kohustusest üksnes siis, kui tal on sõidukis alati kaasas dokumendid, mis tõendavad, et asjaomase isiku puhul on täidetud nimetatud erandi tegemise tingimused, ilma et oleks võimalik selliseid dokumente tagantjärele esitada.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Consiglio di Stato (Itaalia) 23. aprillil 2020 – AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ versus Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

(Kohtuasi C-173/20)

(2021/C 19/18)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Consiglio di Stato

Põhikohtuasja pooled

Apellandid: AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ

Vastustajad apellatsioonimenetluses: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 28. juuni 1999. aasta direktiivile 1999/70/EÜ, milles käsitletakse Euroopa Ametiühingute Konföderatsiooni (ETUC), Euroopa Tööandjate Föderatsiooni (UNICE) ja Euroopa Riigiosalusega Ettevõtete Keskuse (CEEP) sõlmitud raamkokkulepet tähtjalise töö kohta (edaspidi „direktiiv“) (¹), lisatud raamkokkuleppe klausliga 5 „Meetmed kuritarvituste vältimiseks“, mida tuleb lugeda koostoimes põhjendustega 6 ja 7 ning sama raamkokkuleppe klausliga 4 („Mittediskrimineerimise põhimõte“), samuti võrdväarsuse, tõhususe ja [Euroopa Liidu] õiguse soovitava toime põhimõtetega, on vastuolus riigisisised õigusnormid, eelkõige seaduse nr 240/2010 artikli 24 lõike 3 punkt a ja artikli 22 lõige 9, mis võimaldab ülikoolidel teadustöötajate palkamisel kasutada kvantitatiivsete piiranguteta tähtjalisi töölepinguid pikkusega kolm aastat, mida võib kaheks aastaks pikendada, ega sea nende lepingute sõlmimist ega pikendamist sõltuvusse ühestki objektiivsest, ülikooli ajutiste ja erakorraliste vajadustega seotud põhjendusest, ja mis näeb sama isikuga mitme tähtjalise töösuhte sõlmimise ainsa piirina ette, et nende kestus ei tohi ületada kahteist aastat, mis ei pea olema järjestikused?
2. Kas raamkokkuleppe klausliga 5 koostoimes direktiivi põhjendustega 6 ja 7 ning raamkokkuleppe klausliga 4, ning arvestades [Euroopa liidu] õiguse soovitud toimet, on vastuolus riigisisised sätted (eelkõige seaduse 240/2010 artikkel 24 ja artikli 29 lõige 1), mis võimaldavad ülikoolidel võtta tööle vaid tähtjaliste töölepingutega teadustöötajaid, ilma, et sellekohane otsus oleks seatud sõltuvusse ajutistest ja erakorraliste vajadustest ning ühtegi piirangut ette nägemata, kasutades selleks potentsiaalselt lõputul arvul järjestikuseid tähtjalisi lepinguid, et rahuldada ülikoolide tavalisi õppe- ja teadustegevuse vajadusi?

3. Kas raamkokkuleppe klausliga 4 on vastuolus selline riigisisene õigusnorm, nagu seadusandliku dekreeedi 75/2017 artikli 20 lõige 1 (nagu seda on tõlgendatud ministri ringkirjas nr 3/2017), mis, tunnustades küll võimalust muuta avalik-õiguslike teadusasutuste tähtajaliste teadustöötajate olukord stabiilseks – aga vaid juhul, kui teadustöötajad on 31. detsembriks 2017 töötanud vähemalt kolm aastat –, ei võimalda seda ülikoolide tähtajalistele teadustöötajatele vaid seetõttu, et seadusandliku dekreeedi 75/2017 artikli 22 lõige 16 on määranud nende töösuhete, mis põhineb seaduse alusel eraõiguslikul töölepingul, „avaliku õiguse valdkonda“ kuuluvana, vaatamata sellele, et seaduse 240/2010 artikli 22 lõige 9 näeb nii teadusasutuste kui ka ülikoolide teadustöötajate puhul ette sama maksimaalse pikkuse, mis nii teadusasutuste kui ka ülikoolidega sõlmitud tähtajalistel töösuhetel võib olla, seda kas artiklis 24 viidatud lepingute vormis või artikli 22 kohaselt teadusprojektide alusel?
4. Kas liidu õiguse võrdvärsuse, tõhususe ja soovitava toime põhimõtetega, võttes arvesse raamkokkulepet ja selle klauslis 4 sätestatud mittediskrimineerimise põhimõtet, on vastuolus riigisisised õigusnormid (seaduse 240/2010 artikli 24 lõike 3 punkt a ja seadusandliku dekreeedi 81/2015 artikli 29 lõike 2 punkt d ja lõige 4), mis – vaatamata sellele, et seadusandliku dekreeedi nr 81 viimases redaktsioonis (alates 2018. aastast) sätestatakse kõigi avalike teenistujate ja erasektori töötajate tähtajaliste töösuhete maksimaalseks pikkuseks 24 kuud (kaasa arvatud pikendused ja uuendamised) ning et see dekreet seab selliste töösuhete vormide kasutamise sõltuvusse sellest, et avalik-õiguslikel asutustel esinevad „ajutised ja erakorralised vajadused“ – lubab ülikoolidel võtta teadustöötajaid tööle kolmeaastase tähtajalise töölepinguga, mida saab kaheks aastaks pikendada, juhul kui nende kolme aasta vältel teostatud teadus- ja õppetegevusele antakse positiivne hinnang, ega näe esimese lepingu sõlmimise või pikendamise tingimusena ette ülikooli kõnealuste ajutiste ja erakorraliste vajaduste olemasolu, ja võimaldab ülikoolil isegi selle viieaastase perioodi lõpus sama isiku või teiste isikutega sõlmida teise sama tüüpi tähtajalise lepingu, et rahuldada samu, eelmise lepinguga seotud õppe- ja teadustöö vajadusi?
5. Kas raamkokkuleppe klausliga 5 – arvestades samuti tõhususe ja võrdvärsuse põhimõtteid ning klauslit 4 – on vastuolus riigisisised õigusnormid (seadusandliku dekreeedi 81/2015 artikli 29 lõike 2 punkt d ja lõige 4 ja seadusandliku dekreeedi 165/2001 artikli 36 lõiked 2 ja 5), mis välistavad kolmeaastase tähtajalise lepinguga – mida saab pikendada kaheks aastaks (seaduse 240/2010 artikli 24 lõike 3 punkti a mõttes) – ülikooli tööle võetud teadustöötajate järgneva üleviimise tähtajatule töösuhetele, sest Itaalia õiguskorras puuduvad muud meetmed, millega hoitaks ära ja karistatakse ülikoolide poolt järjestikuste tähtajaliste töösuhete kasutamise kuritarvitusi?

(¹) Nõukogu 28. juuni 1999. aasta direktiiv 1999/70/EÜ, milles käsitletakse Euroopa Ametiühingute Konföderatsiooni (ETUC), Euroopa Tööandjate Föderatsiooni (UNICE) ja Euroopa Riigiosalusega Ettevõtete Keskuse (CEEP) sõlmitud raamkokkulepet tähtajalise töö kohta (EÜT 1999, L 175, lk 43; ELT eriväljaanne 05/03, lk 368).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Poola) 22. juulil 2020 – Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty versus D.P.

(Kohtuasi C-338/20)

(2021/C 19/19)

Kohtumenetluse keel: poola

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty

Vastustaja: D.P.